

[Poul Hansen (Svendborg).]

maatte paa anden Maade skaffe sig Midler, og det har Sømændene ude omkring sikkert ogsaa maattet, men, og det bør understreges, de har ikke været selvskyldige i Underforsikringen, den skyldes de paagældende Landes Regler.

I § 8 tales om Søfolk, der har været interneret, og vil man ikke ind paa min Tankegang om ligelige Beløb til alle de Søfolk, der har været ude omkring, saa maa vi have denne Paragraf.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne spørge: Skal Søfolkene ude fra Shanghai, som er kommet hjem, behandles efter Stk. 2 eller Stk. 3 i denne Paragraf, eller var det ikke rimeligt, at de blev behandlet, som om de havde været ude at sejle? Efter det, de selv har paastaaet, og det, jeg har set i Dagspressen, har de gerne villet det, men en tilsyneladende uforstaaende Generalkonsul skulde have hindret det. Jeg skal paa nuværende Tidspunkt blot sige — jeg skal ikke rive noget videre op i den Sag —, at jeg vil i det Udvalg, der kommer, forlange en Redegørelse om dette, for at vi kan placere de Folk, der er vendt hjem fra Shanghai, rimeligt efter denne Lov, og jeg tilføjer, at jeg er ikke tilfreds med den Redegørelse og den Afgørelse, som den højtærede Udenrigsminister har givet og truffet. De rejste Anklager synes mig at være for alvorlige til, at man uden videre kan afgøre Sagen efter den anklagedes skriftlige Udsagn og tilsyneladende — men det kan være, vi kan faa mere fyldestgørende Oplysninger — uden at lægge særlig Vægt paa det, som de anklagende har sagt. Jeg synes, at denne Sag smager for meget af, at saadanne Konsuler mere lægger Vægt paa Omgangen derude med *the upper ten* end paa at hjælpe de Søfolk, der kommer til at trænge til Hjælp.

Ogsaa af en anden Grund bør vi drøfte dette om de internerede, for hidtil har man ikke, mig bekendt, villet anerkende, at de har Ret til Ferie paa Statens Regning, hverken de fra Shanghai eller de, der har været interneret i Nordafrika. Derfor maa vi have Klarhed.

Endvidere vil jeg paapege i Forbindelse med denne Paragraf, at de internerede, som faar Erstatning efter Loven om Besættelsestidens Ofre, ikke trækkes for det, som deres Paarørende har faaet paa Socialkontoret. Det er ydet efter en Paragraf om Særhjælp. Jeg synes derfor ikke, det ser direkte indlysende ud, men det kan være det er mig, der har Uret, at de internerede Søfolk skal tilbagebetale den Smule, de har faaet i Konsulatet. Enten skal de trækkes for dette eller

ogsaa skal det, de Paarørende har faaet hjemme under deres Fraværelse, ikke tilbagebetales, ellers sættes de ikke lige. Det maa vi som sagt se nøjere paa.

§ 9 kan jeg tiltræde, men jeg tilføjer, at Betingelsen maa være den, der blev nævnt i den højtærede Ministers Forelæggelsestale, at de Tilskud, der har været Tale om til Søfolkens Arbejdsløshedskasser og ogsaa til Officerernes Hjælpekasser, bringes i Orden. Det er vigtigt, idet Arbejdsløshedskassekontingentet set fra vor Side bør ligestilles med Pensionspræmierne i dette Tilfælde.

Jeg henleder med det samme vi nu er ved dette Spørgsmaal, der jo hører under den højtærede Socialministers Omraade, Opmærksomheden paa, at Sygekasserne har, og med Glæde, genindført disse Søfolk i deres Rettigheder uden at have faaet Kontingent i disse Aar. Derfor bør ogsaa Sygekasserne have Dækning for det, for ellers bliver det de andre ubemidlede Medlemmer af Kassen, der maa betale deres Gæld, og det kan Statskassen ikke være bekendt.

Der er en kedelig Ting, der sker ved dette Forslag, og det er den, at Mindefonden undrages en Del af Midlerne, ved at der foretages Afskrivning af disse Laan. Det vil sige, jeg har nu aldrig troet paa — og jeg har ogsaa før givet Udtryk for det —, at der var nogen større Mulighed for Tilbagebetaling af Laan, den Tilbagebetaling, som Fonden skulde bygge paa, den ene Fjerdedel. Det har man ogsaa indset og yderligere bevilget en Million som Erstatning for de afskrevne Laan. Naar man tænker paa Frihedsfondens Størrelse, saa synes Mindefondens Midler meget smaa. Jeg deler derfor ogsaa den højtærede Ministers Haab om større Tilskud, og jeg kunde f. Eks. godt tænke mig, at Halvdelen af Indtægten ved det paatænkte Frihedsfondsfrimærke skulde gaa i Mindefonden, ud fra den Betragtning at begge Fond støtter Folk, der har mistet deres kære i Arbejdet for vort Land. Jeg paapeger bl. a. den Udvej til at skaffe større Midler, fordi jeg er klar over, at det er lidt halvfarligt at prøve at plage den højtærede Finansminister for større Tilskud til Mindefonden, skønt det tiltrænges meget, og jeg vil alligevel opfordre til en Overvejelse deraf.

Jeg skal til Slut sige, at de Bemærkninger, jeg har gjort, maa den højtærede Minister ikke opfatte som Udtryk for Uvilje mod Lovens Aand. Der er her Tale om en økonomisk Sanering og en Tak til vore Søfolk, og Lovforslaget skal tages for, hvad det er: et Forsøg paa at skabe en Lov, der kan blive et velfortjent Haandslag til en Sam-